

P.C. Cast & Kristin Cast

Verleiding

1

Zoey

De nachthemel boven Tulsa werd verlicht door een magische maansikkel. Het licht deed het ijs dat de stad en de benedictijnerabdij bedekte glinsteren. Op het terrein van de abdij was het zojuist tot een beslissend treffen gekomen met een gevallen onsterfelijke en een naar de duistere kant overgelopen hogepriesteres, en het leek net alsof alles om me heen door onze godin werd beroerd. Ik keek naar de in het maanlicht badende cirkel voor Maria's Grot, de plaats van kracht waar kort daarvoor Geest, Bloed, Aarde, Menselijkheid en Nacht waren gepersonifieerd en zich hadden verenigd om haat en duisternis te overwinnen. Het door stenen rozen omringde beeld van Maria op de hoge richel in de grot leek een bakken voor het zilveren licht. Ik keek naar het beeld. Maria's gezichtsuitdrukking was sereen en haar met ijs bedekte wangen glansden alsof ze stilletjes huilde van vreugde.

Ik keek op naar de hemel. *Dank u*. Ik zond een stil gebed naar de prachtige maansikkel, die mijn godin, Nux, symboliseerde. *We zijn in leven. Kalona en Neferet zijn weg*.

'Dank u,' fluisterde ik tegen de maan.

Luister vanbinnen...

De woorden trokken door me heen, subtiel en aangenaam als bladeren beroerd door een zomerbries. Ze streken zo licht over mijn bewustzijn dat mijn geest ze nauwelijks waarnam, maar Nux' gefluisterde bevel grifte zich in mijn ziel.

Ik was me er vaag van bewust dat er een heleboel mensen (nou ja, nonnen, halfwassen en enkele vampiers) om me heen waren. Ik

hoorde de mengeling van geroep, gepraat, gehuil en zelfs gelach die de nacht vulde, maar alles leek ver weg. Op dat moment bestond de werkelijkheid voor mij uit twee dingen: de maan en het litteken dat van schouder tot schouder over mijn borst liep. Het tintelde als antwoord op mijn stille gebed, maar de tinteling was niet pijnlijk. Niet echt. Het was een vertrouwd warm, prikkelend gevoel dat me vertelde dat Nux me weer had gemerkt. Ik wist dat ik als ik onder mijn shirt zou kijken, een nieuwe tatoeage zou zien die dat lange, akelige litteken opluisterde met een exotisch saffierblauw patroon, een teken dat bewees dat ik het pad van mijn godin volgde.

‘Erik en Heath, zoek Stevie Rae, Johnny B en Dallas, en controleer dan de buitengrens van de abdij om ons ervan te verzekeren dat alle Raafspotters met Kalona en Neferet zijn gevlucht!’ Darius schreeuwde het bevel en rukte me uit mijn warme, roezige gebedstoestand. Mijn zintuigen werden overspoeld door geluid en verwoording alsof het volume van een iPod op maximum stond.

‘Maar Heath is een mens. Hij is geen partij voor een Raafspotter.’ De woorden stroomden mijn mond uit voor ik ze kon tegenhouden, waarmee ik onomstotelijk bewees dat maanziekte niet mijn enige debiele aandoening was.

Zoals te verwachten was, zwol Heath op als een getergde kat.

‘Zo, ik ben verdomme geen watje!’

Erik, helemaal de volwassen ik-sta-mijn-mannetjevampier, snoof sarcastisch en zei: ‘Nee, je bent een mens. Wacht eens... dat betekent dus dat je wel degelijk een watje bent!’

‘Moet je ze horen! We verslaan de booswichten en nog geen vijf minuten later proberen Erik en Heath elkaar te overtroeven in machismo. Maar daar kon je natuurlijk op wachten,’ zei Aphrodite met haar gepatenteerde sarcastische grijns toen ze aan kwam lopen. Haar gezichtsuitdrukking veranderde op slag toen ze haar aandacht richtte op de Zoon van Erebus-krijger. ‘Hé daar, stuk. Alles goed met jou?’

‘Je hoeft je over mij geen zorgen te maken,’ zei Darius. Zijn ogen ontmoetten die van haar en je kon bijna de vonken zien oversprin-

gen, maar in plaats van haar in zijn armen te nemen, zoals hij doorgaans deed, waarop een onsmakelijke zoenpartij volgde, hield hij zijn aandacht bij Stark.

Aphrodites blik ging van Darius naar Stark. ‘Goeie godin, je borst is behoorlijk verbrand.’

James Stark stond tussen Darius en Erik in. Oké, ‘staan’ kon je het eigenlijk niet noemen. Hij zwaaide op zijn benen alsof hij elk moment kon omvallen.

Erik negeerde Aphrodite en zei: ‘Darius, ik denk dat je Stark beter naar binnen kunt brengen. Ik zal de verkenningsronde met Stevie Rae coördineren en erop toezien dat hier buiten alles gladjes verloopt.’ Zijn woorden léken oké, maar zijn toon was helemaal ik-ben-de-stoere-vampier-en-neem-de-leiding. Toen hij er ook nog neerbuigend aan toevoegde: ‘Ik vind het zelfs goed dat Heath een handje helpt,’ klonk hij echt als een dikdoenerige hufter.

‘Jij vindt het goed dat ik een handje help?’ snauwde Heath. ‘Wie ben jij dan wel?’

‘Hé, wie van de twee moet eigenlijk doorgaan voor je vriendje?’ vroeg Stark aan mij. Hoe beroerd hij er ook aan toe was, hij hield mijn blik vast. Zijn stem was hees en hij klonk akelig zwak, maar ik zag pretlichtjes in zijn ogen.

‘Dat ben ik!’ zeiden Heath en Erik in koor.

‘O, christene zielen, Zoey, ze zijn allebei volslagen idioot!’ zei Aphrodite.

Stark begon te grinniken, wat overging in hoesten, wat uitliep in een snik. Zijn ogen draaiden weg en hij zakte langzaam in elkaar.

Darius bewoog zich met de snelheid die een Zoon van Erebus-krijger eigen is en ving Stark op voor hij de grond raakte. ‘Ik moet hem naar binnen brengen,’ zei hij.

Ik had het gevoel dat mijn hoofd op ontploffen stond. Stark hing slap in Darius’ armen en leek op sterven na dood te zijn. ‘Ik... Ik weet niet eens waar de ziekenafdeling is,’ hikkelde ik.

‘Geen probleem. Ik vraag wel aan een van die pinguïns om ons de weg te wijzen,’ zei Aphrodite. ‘Hallo, u daar, non!’ schreeuwde ze naar een van de dichtstbijzijnde in zwart en wit geklede zusters.

Die waren de abdij uit gekomen toen de nacht was overgegaan van chaos tijdens de strijd in chaos ná de strijd.

Darius haastte zich achter de non aan, op de hielenvolgd door Aphrodite. De krijger keek over zijn schouder naar mij. 'Ga jij niet mee, Zoey?'

'Ik kom zo.' Voordat ik Erik en Heath onder handen kon nemen, werd ik gered door een bekende stem die van achter me kwam.

'Ga jij maar met Darius en Aphrodite mee, Z. Ik neem Dumb & Dumber wel onder mijn hoede en ga controleren of er geen griezelige monsters meer op de loer liggen.'

'Stevie Rae, je bent de beste vriendin van alle beste vriendinnen.' Ik draaide me om en omhelsde haar; ze voelde heerlijk aan, geruststellend vast en normaal. Ze leek zelfs zo normaal dat een eigenaardig gevoel door me heen trok toen ze een stap achteruit deed en naar me glimlachte en ik de scharlakenrode tatoeages zag die zich vanaf de ingekleurde maansikkel midden op haar voorhoofd aan weerszijden uitstrekten tot aan haar slapen en vandaar langs de zijkant van haar gezicht liepen. Het was net alsof ik ze voor het eerst zag. Een huivering van onbehagen bekwam me.

Stevie Rae interpreteerde mijn aarzeling verkeerd en zei: 'Maak je maar geen zorgen over die twee sukkels. Ik begin er aardig aan te wennen dat ik ze om de haverklap uit elkaar moet halen.' Toen ik nog steeds naar haar bleef staren, verflauwde haar stralende glimlach. 'Hé, je weet toch dat je oma oké is, hè?' Toen Kalona was verjaagd, heeft Kramisha haar meteen naar binnen gebracht, en zuster Mary Angela vertelde me net dat ze naar binnen ging om te kijken of alles goed met haar is.'

'Ja, ik herinner me dat Kramisha haar in de rolstoel wegreed. Ik ben gewoon...' Mijn stem stierf weg. Wat was ik? Hoe kon ik onder woorden brengen dat ik het gevoel niet van me af kon zetten dat er iets niet klopte met mijn beste vriendin en het groepje halfwassen bij wie ze zich had aangesloten, en hoe moest ik dat zéggén tegen mijn beste vriendin?

'Je bent gewoon moe en je maakt je bezorgd over een heleboel dingen,' zei Stevie Rae zacht.

Zag ik begrip in haar ogen? Of was het iets anders, iets duisters?

‘Ik begrijp het, Z, en ik zal hier buiten de boel regelen. Ontferm jij je nu maar over Stark.’ Ze omhelsde me nog eens en gaf me een klein duwtje in de richting van de abdij.

‘Oké. Bedankt,’ zei ik lamlendig, en ik ging op weg naar de abdij, waarbij ik de twee sukkels die naar me stonden te staren compleet negeerde.

Stevie Rae riep me achterna: ‘Zeg, wil je Darius of wie dan ook vragen om de tijd in de gaten te houden. De zon gaat over een uur op en je weet dat ik en alle rode halfwassen tegen die tijd binnen moeten zijn.’

‘Ja, geen probleem. Ik zal eraan denken,’ zei ik.

Het probleem was dat het steeds moeilijker werd om te vergeten dat Stevie Rae niet meer was wat ze vroeger was geweest.

2

Stevie Rae

‘Oké, jullie, luister. Ik zeg dit maar één keer en het geldt voor jullie allebei: gedraag je!’ Stevie Rae stond voor de twee jongens met haar handen op haar heupen en keek woedend naar Erik en Heath. Terwijl ze de jongens bleef aankijken, riep ze: ‘Dallas!’

Bijna onmiddellijk kwam de jongen op een drafje aangerend. ‘Wat is er, Stevie Rae?’

‘Haal Johnny B. Vertel hem dat hij met Heath het terrein voor de abdij aan Lewis Street moet uitkammen om te kijken of de Raafspotters echt weg zijn. Erik en jij nemen de zuidkant van het gebouw. Ik ga een kijkje nemen bij de bomen aan Twenty-first.’

‘In je eentje?’ vroeg Erik.

‘Ja, in mijn eentje,’ snauwde Stevie Rae. ‘Ben je vergeten dat ik maar met mijn voet hoeft te stampen om de grond onder je voeten te laten beven? Ik kan je ook oppakken en je op je idiote, jaloerse reet neerkwakken. Ik geloof dat ik het wel aankan om die bomen in mijn eentje af te zoeken.’

Dallas lachte. ‘Rode vampier met een affiniteit voor aarde overtroeft blauwe dramavampier.’

Heath snoof en barstte in lachen uit, en natuurlijk stond Erik meteen weer klaar om hem een knal te verkopen.

‘Nee!’ zei Stevie Rae voordat die stomme jongens de kans hadden om elkaar te lijf te gaan. ‘Als jullie niks aardigs kunnen zeggen, hou dan gewoon je kop dicht.’

‘Zocht je mij, Stevie Rae?’ zei Johnny B, die naast haar verscheen. ‘Ik zag Darius die pijljongen de abdij in dragen. Hij zei dat ik naar je toe moest gaan.’

‘Ja,’ zei ze opgelucht. ‘Ik wil dat Heath en jij het terrein voor de abdij aan Lewis afzoeken. We willen zeker weten dat die Raafspotters allemaal weg zijn.’

‘Komt voor elkaar!’ zei Johnny B, terwijl hij Heath een speelse vuistslag op de schouder gaf. ‘Kom mee, quarterback, laat maar eens zien wat je in huis hebt.’

‘Hou je aandacht alsjeblieft bij die verrekte bomen en de schaduw-
wen,’ zei Stevie Rae hoofdschuddend toen Heath zijn hoofd introk, heen en weer sprong en een paar snelle vuistslagen op Johnny B’s schouder gaf.

‘Geen probleem,’ zei Dallas, die wegliep met een zwijgende Erik naast zich.

‘Haast je,’ riep Stevie Rae tegen alle vier de jongens. ‘Voor je het weet komt de zon op. We treffen elkaar over een halfuur voor Maria’s Grot. Geef een gil als je iets vindt en dan komen we eraan.’

Ze keek de vier jongens na om er zeker van te zijn dat ze de kant op gingen die ze hen had op gestuurd en toen draaide ze zich met een zucht om en begon aan haar eigen missie. Verdikkeme, wat een lastposten. Ze was dol op Z, maar dat gedoe met de vriendjes van haar beste vriendin voor altijd gaf haar het gevoel een kikker in een tornado te zijn! Vroeger had ze Erik de grootste spetter ter wereld gevonden. Na een paar dagen met hem doorgebracht te hebben vond ze hem een grote etterbak met een supergroot ego. Heath was een lieve jongen, maar hij was maar een mens, en Z had reden gehad om zich zorgen over hem te maken. Mensen gingen beslist makkelijker dood dan vampiers of zelfs halfwassen. Ze keek over haar schouder om te zien of ze Johnny B en Heath nog zag lopen, maar de ijzige duisternis en de bomen hadden haar opgeslokt en ze zag niemand.

Niet dat Stevie Rae het vervelend vond om voor de verandering eens alleen te zijn. Johnny B zou een wakend oog op Heath houden. Eerlijk gezegd was ze blij om even verlost te zijn van hem en die jaloerse Erik. Door die twee ging ze Dallas steeds meer waarderen. Hij was simpel en makkelijk in de omgang. Hij was min of meer haar vriendje. Ze hadden iets samen, maar dat zat de dingen

niet in de weg. Dallas wist dat Stevie Rae veel aan haar hoofd had en hij liet haar haar gang gaan. En hij was er als ze vrije tijd had. Makkelijk en altijd vrolijk. Dat was Dallas.

Ik zou Z het een en ander kunnen leren over omgaan met jongens, dacht ze terwijl ze tussen de oude bomen door liep die rond Maria's Grot stonden en een buffer vormden tussen het terrein van de abdij en de normaal gesproken drukke Twenty-first Street.

Nou, één ding was zeker: het was een snertnacht. Stevie Rae had nog geen tien stappen gezet of haar korte, blonde krullen waren kletsnat. Verdikkeme, er druppelde zelfs water van haar neus! Ze haalde de rug van haar hand over haar gezicht en veegde de koude, natte mengeling van regen en ijs weg. Alles was onnatuurlijk donker en stil. Het was heel raar dat er in Twenty-first helemaal geen straatlantaarns brandden. En er reed niet één auto, zelfs geen patrouilleauto van de politie. Ze struikelde en gleed langs de wal naar beneden. Haar voeten vonden houvast en dankzij haar superscherpe rode-vampiernachtzicht kon ze zich oriënteren. Het leek net of Kalona geluid en licht had meegenomen toen hij op de loop was gegaan.

Ze was zenuwachtig, maar ze streek het kletsnatte haar uit haar gezicht en vermande zich. 'Stel je niet aan. Je gedraagt je als een bangerik!' Ze sprak hardop en werd nog angstiger toen haar woorden door het ijs en de duisternis bizar versterkt klonken.

Waarom was ze in hemelsnaam zo schrikachtig? 'Misschien omdat je dingen geheimhoudt voor je beste vriendin voor altijd,' mompelde Stevie Rae, en toen perste ze haar lippen op elkaar. Haar stem was veel te luid in de donkere, ijzige nacht.

Maar ze ging Z alles vertellen. Echt waar! Ze had gewoon nog geen gelegenheid gehad. En Z had genoeg aan haar hoofd zonder nog meer stress. En... en... het was moeilijk om erover te praten, zelfs met Zoey.

Stevie Rae trapte naar een afgebroken, met ijs bedekte tak. Ze wist dat het niet uitmaakte dat het moeilijk was. Ze ging met Zoey praten. Dat moest wel. Maar later. Misschien veel later.

Ze kon zich nu beter op het heden concentreren.

Met haar hand boven haar ogen in een poging ze te beschermen tegen de scherpe ijsregen, tuurde Stevie Rae omhoog naar de takken van de bomen. Zelfs in de duisternis en de storm was haar zicht uitstekend, en tot haar opluchting zag ze geen grote, donkere lichamen tussen de takken. Aangezien lopen aan de straatkant van de bomen makkelijker ging, vervolgde ze haar weg door Twenty-first Street, terwijl ze de hele tijd met haar blik de takken van de bomen afspeurde.

Stevie Rae had bijna de afrastering bereikt die het terrein van de nonnen scheidde van het chique flatgebouw ernaast toen ze het rook.

Bloed.

Een verkeerd soort bloed.

Ze bleef staan en stak snuffelend haar neus in de lucht. Ze rook de natte, muffe geur van aarde bedekt met ijs, de tintelende kaneel-lucht van de winterbomen en de kunstmatige geur van het asfalt onder haar voeten. Ze negeerde al die geuren en concentreerde zich op het bloed. Het was geen mensenbloed en ook geen half-wasbloed, dus het rook niet naar zonlicht en lente, honing en chocola, liefde en leven en alles waarvan ze ooit had gedroomd. Nee, dit bloed rook te donker. Te dik. Er zat te veel van iets in wat niet menselijk was. Maar bloed was bloed en het trok haar aan, al besefte ze diep vanbinnen dat het verkeerd was.

Het was de geur van iets vreemds, iets bovenaards, die haar naar de eerste rode plekken leidde. In de stormachtige duisternis van voor de dageraad zag zelfs zij met haar verscherpte zicht alleen maar natte vlekken op het ijs dat de straat en het gras ernaast bedekte. Maar Stevie Rae wist dat het bloed was. Een heleboel bloed.

Er lag echter geen bloedend dier of mens.

Ze zag wel een donker, nat spoor op de ijslaag. Het liep bij de straat vandaan in de richting van de dicht op elkaar staande bomen achter de abdij.

Stevie Raes roefdierinstinct trad onmiddellijk in werking. Sluipend, nauwelijks ademend, bijna geruisloos, volgde ze het bloedspoor.

Onder een van de grootste bomen vond ze het wezen, in elkaar gedoken onder een grote, pas afgebroken tak, alsof het zich daar-naartoe had gesleept om zich te verbergen en te sterven.

Een huivering van angst trok door Stevie Raes lichaam. Het was een Raafspotter.

Het wezen was reusachtig. Groter dan ze vanaf een afstand hadden geleken. Het lag op zijn zij met zijn kop tegen de grond, zodat ze het gezicht niet goed zag. De gigantische vleugel die ze kon zien, zag er verkeerd uit, duidelijk gebroken, en de mensenarm eronder lag in een vreemde hoek en was bedekt met bloed. Ook de benen waren die van een mens. Hij had ze opgetrokken, alsof hij in foetushouding was gestorven. Ze herinnerde zich te hebben gehoord dat Darius pistoolschoten had gelost toen hij met Z en haar groepje met een rotgang door Twenty-first Street naar de abdij was gereden. Hij had het wezen dus uit de lucht geschoten.

‘Verdikkeme,’ zei ze binnensmonds. ‘Dat moet me een smak zijn geweest.’

Stevie Rae zette haar handen om haar mond en wilde net Dallas roepen zodat hij en de andere jongens haar konden helpen het lichaam ergens naartoe te slepen, toen de Raafspotter bewoog en zijn ogen opendeed.

Stevie Rae verstarde. Ze staarden elkaar aan. De rode ogen van het wezen werden groot van verbazing en leken onmogelijk menselijk in het vogelgezicht. Zijn ogen flitsten alle kanten op om te zien of ze alleen was. Stevie Rae dook automatisch ineens, nam een verdedigende houding aan en wilde aarde oproepen ter versterking.

En toen sprak hij.

‘Dood me. Maak hier een eind aan,’ zei hij, hijgend van de pijn.

Het geluid van zijn stem was zo menselijk, zo totaal onverwacht, dat Stevie Rae haar handen liet zakken en een wankele stap achteruit deed. ‘Je kunt praten!’ liet ze zich ontglippen.

Toen deed de Raafspotter iets wat Stevie Rae tot in haar ziel schokte en de loop van haar leven onherroepelijk veranderde.

Hij lachte.